

тово!... Тази работа била тѣй лесна, щото Великанътъ я ималъ за играчка...

Всѣкой отъ дребнитѣ хорица живѣлъ самъ за себе си. Тѣ само крещѣли:

— Хей, чудовище! Пази да не ни смачкашъ, когато ходишъ!

А когато Великанътъ покашлялъ, тѣ се изплашвали и почвали послѣ да му се каратъ:

— Ахъ, какъ кашли! Сѣкашъ грѣмотевица гърми!...

Великанътъ не имъ се сърдѣлъ. Всичко туй му се струвало като шега.

Веднѣжъ той легналъ да спи и тѣй захъркалъ, щото човѣчетата помислили, че пѣлата земя потреперала... Царкинята припаднала отъ страхъ. Царьтъ се разгнѣвилъ. Народецътъ се разсърдилъ. Всички единодушно рѣшили:

— Този е простакъ... Трѣбва да му дадемъ да разбере!

Тѣ почнали съ викове и кресъци да го будятъ. И щомъ го събудили, викнали го на сждъ прѣдъ царя.

— Какъ ти смѣешъ да хъркашъ? го запиталъ разгнѣвениятъ царь.

— Азъ бѣхъ уморенъ. Не съмъ искалъ нарочно да ви плаша. Заспалъ бѣхъ..... казалъ Великанътъ.

— И още смѣешъ да се оправдавашъ! кресналъ му царьтъ. — Осждамъ те на смрътъ. Ще бждешъ живъ закопанъ въ земята. И понеже моитѣ хора сж малки и не могатъ, то ти почвай самъ да си изкопаешъ гроба! Хайде, почни! му заповѣдалъ царьтъ и тропналъ съ кракъ о земята.